

Útmutatás: Ami késik, az 13oldal lett! JAJJ! Aki csak Istvánra kíváncsi, az kéretik, csak az utolsó részeket olvassa, mert ott van Bözöd, a többi, csak az én Bözöm, Gőzöm. (na, futok még a monitor elől is!)

Egy hang, egy szem a végtelen nagy úton tart.... **Hív, BÖZÖD**

Előhang

Útjelző kövek, két számmal nagyobb nadrág, tiramisu.....

Ha egy virtigli Tabáni rajongó meghallja, akár külön is, ezeket a szavakat, azonnal rávágja, **Bözöd!** Felejthetetlen volt, ma már tudjuk az Ő számára is a tavalyi ünneplés, amikor fél Erdély elindult..., az a fogadtatás, az, az örület, aminek csupán egyik megnyilvánulási formája volt, hogy az útjelző köveken, 20,10 km Bözöd helyett, a „Tabáni” nevet lehetett olvasni. A különleges hangulat, még csak fokozódott István zengő, susogó, hol andalító, hol vérpezsdítő hangja által.

Ott volt már „kinőtt szárnnal” a színpadon a Művész, de ott volt utána, a kimerültségtől fázó Ember is. Túl volt már a lenyűgöző szépségű helyen adott fergeteges Koncertjén, a dedikálások rohamán, a puszik, közös képek, apró beszélgetések, riportok cunamiján, láttuk, ahogy az élményektől elcsigázva, de elégedetten üldögél egy pokróc, és szerető tekintetek melegében.

Visszajövök érte a sztári világból,

az éj közepén, s megeszem azt – mondta, a már akkor is létező utazó törzsrajongói maroknyi csapatának, amikor elment, hogy megegye a Pestről jött nevezetes embernek, a *sztárnak* feltálalt vacsorát. Ígéretét megtartva visszajött, mert talán neki is jól esett nemcsak kedvence, a tiramisu, amibe Borsi Andi a szívét is belesütötte, hanem a meghitt beszélgetés is, ami méltó befejezése volt, a fárasztó, de egyben gyönyörűséges élményteli napjának.

Normális, ez valami betegség? (Zsike)

Hajvágás, és Bözöd, elment az eszöd?

15 évesen, majd derékig ért a hajamtól szabadultam meg, a fodrásznál. Amikor a hölgy fül magasságban éppen belevágott a fürtjeimbe, azonnal tudtam, és mondtam is, „Na, ez az a pillanat, amikor elkezdem növesztetni a hajam!” Így is tettem.

Pont így éreztem Bözöddel kapcsolatban tavaly. A videókat, a Fókuszt nézve azonnal belém nyílt a felismerés, hogy életem egyik ballépése, hogy nem voltam jelen! Látva a képeket, nemcsak István, és az Őt övező mérhetetlen, szinte tapintható szeretet ragadott meg, hanem megkapott a falu tragikus története is. (Mint ahogy mai fejemmel azt is nagyon sajnálom, azt is, hogy nem

voltam tavaly tavasszal Pécsett, sem, amikor a Still loving You-val kényeztette magát, és a környezetét.)

Messze van, bonyolult az utazás, vélekedtem még akkor - micsoda hülye, és értelmezhetetlen gondolatok ezek, ma már a számomra! (Hiába az ember fejlődik, és az öreg bölcsül is.)

Na nem ez még egyszer nem fog előfordulni! Ilyen hibát többet nem vétek, vétünk, ugye Mévike?

Indulni kell, énekli Koncz Zsuzsa, és ez zengett bennem is egy évig, és folytatom Istvánnal, *nincs ember, sem fal, ami visszatart...*

A Bözödi Tó partján immár harmadszor rendezték meg a Fierd Tábor, kb. 120 15-20 éves fiatalnak. Olyan KISZ tábor feelingje van, a nyolcvanas évek végéről. Kis politika, viták, irodalmi műsorok, közösségi játékok, tábor szépe, este haverok, buli Fanta, no meg a tó, a romantika, egyebek. Bözöd kb. 40 kilométerre van Marosvásárhelytől. Az *út* kisfalukon kanyarog, ez kicsit nagyozás, mert az utolsó 10 kilométeren a beton eltűnik, helyette murván lehet közlekedni. A hosszúkás tó egyik felén, alig nagyobb, mint a János hegy magasságú dombok, a másik felén kisebb lankák. A Tábor, színes kis sátrak, a Tó másik végén, afölött helyezkedik el.

A víz körül, most kezd kialakulni valamiféle élet. Néhány házacska, fürdőző, csónak. De még nem tartunk itt, *Hosszú még az út*, a Bözödre történő megérkezéséig,

Csakis az kell-ett az útrakerülésig, mint kezdeti szükséges feltétel, hogy Istvánt, hívják meg idén is. Ez természetesen megtörtént, *hiszen ott is tudják, hogy az újak mellett, nem árt egy biztos pont is*. Ezután, már felgyorsultak az események. Összeállt, a már bevált Sz.Sz.T. azaz, a **Szepsi Szédült Trió** (Mévi, Fulo, Opti), amihez a helyszínen csatlakozott a bájos, kreatív, és fáradhatatlan vidám anyuka, azaz Borsi Andi Barátosné, Nagyváradról

A Crazy mamák, feldűlják, Vavink békés otthonát

Drága Vavink, amikor arany szívével felajánlotta, hogy befogad minket két éjszakára, és jegyet vesz, helyet foglal nekünk a bözödi külön buszra, még nem tudta, hogy mire vállalkozik. Mi hárman, röpke 10 (Fuló14) órás vonatozással közelítettünk a célhoz, persze ennyi idő sem volt elég, hogy a Pesten elkezdett témát befejezzük. Aki nem találja ki, hogy Miről, Kiről folyt a diskurzus, annak három perce van, hogy elhagyja a Portált!

Vavi várt minket az állomáson, és elegánsan taxival hajtattunk a szállásunkra.

Közben eszembe jutott, anyukám, aki ebben a városban született, és élt négy éves koráig, amikor édesapja eldöntötte, közvetve az én sorsomnak is azt a részét, hogy magyarországi magyar leszek, nem határon túli, de akárhogy alakult volna az életem, tuti, hogy István rajongó lennék, akkor is! Szóval Ők, a húszas években, nem ilyen kényelmesen utaztak, hanem marhavagonban érkeztek Budapestre.

Vavi lakásába lépve, rögvést felfedeztem egy szobabiciklit, a táskámat letéve felpattantam rá, és kerekezni kezdtem, míg Fulóék fontos információkat szereztek be ideiglenes lakhelyünkről. Az első, amit megláttam a nyeregből, egy *jól ismert arc* volt, helyesebben két képről mosolygott rám, a könyves szekrényből.. Mindjárt otthon éreztem magam! Most lemondtam a Mévivel való (fejtől-lábig) alvás, már kipróbált gyönyöréről, mert Vavi, ha nehezen is, megengedte azt a formabontást, hogy a földön a számítógép lábainál aludjak egy nagyon kényelmes paplanon.

Háziasszonyunk, mindenféle földi jóval ellátott minket, a tányérok, olyan napsugaras színűek voltak, mint a leves, és akkor még vendéglátónk is!

Egyáltalán, minden nagyon jó volt. Fantasztikus vacsorát kaptunk. Savanykás zöldséges Csorba levest,(román), és muszakát, azaz lecsós krumplit, padlizsánnal, darált hússal (görög). Mi voltunk, a magyarok! Ebből is, abból is, és jókedvből is, repetáztunk. Kiosztottam a „Tabáni smukot”, amit, a pár nappal azelőtti kárpátaljai kirándulásomról, Munkács Várából hoztam. Négy különböző színű kis kő, egy-egy vékony bőrszíjon. Este még sikerült beszélni Juliskával is. Olyan jó volt, legalább, a fiatalos hangját hallani. Kár, hogy most nem tudott velünk tartani! *De hát, ami késik, az egyszer csak ideér*, hallottam egy egyiptomi hercegnőtől.

Másnap, nagyon aprócskát, mindenki, mindenkinek az idegeire ment. Ebben a játékban, jól alakítottam a katalizátor szerepét, de végül is kiderült, hogy egy lej, hány forint, és fordítva. Azután a végeredményt összekevertük, majd a műveletet újra kezdtük. Miután, Vavi fél hűtőszekrényét bepakoltuk a táskánkba, hogy legyen elemózsiánk a tónál, akkor ötletemre mindent visszatettünk a fridzsiderbe, hogy majd Bözödön eszünk valamit, azt, amit ott adnak. Na, Vavink szemében akkor láttam, a földön való alvásom utána a második komolyabb jelet: *”Hát ezek, nem csak felvágna, kérkednek azzal, hogy örültek, hanem valóban azok?”*

Ráadásul, kitaláltuk, hogy mégsem busszal, hanem korábban, taxival szeretnénk kimenni a Táborba. *Miért? - kérdezte logikusan Vavi*, a fellépés, csak este nyolckor kezdődik?

Logikát keresni ott, ahol az Örült Nők ketrecéből szabadultak futama megkezdődött?

Időnk már nem sok maradt, és még el kellett menni házigazdánk buszjegyéért, amivel vasárnap, azaz másnap délután, Ő is indult Pestre.

Kis buszozás után csapatunk két részre oszlott. Fulóék, egy parkot néztek meg (Bólyai?), míg mi Vavival, a jegyéért mentünk. Útközben, mondom neki,,*”Figyeld meg, mire 15 perc múlva találkozunk, találnak taxit!”*Így lenne ötösöm! Hogy románul nem tudnak, hogy lejük sincs, az nem lehet akadály, ha Istvánról van szó! Azért a jegyirodában, én is elpötytyentettem a kisasszonynak, hogy nem tud-e valakit, aki kivisz... Tudott!!! Szóval árversenyt rendeztünk, A jobbik ajánlatot elfogadva, nemsokára hárman Crazyk, már robogtunk a Cél

felé. Vavi , Icával, busszal jött utánunk.(szerintem, nem is bánta, hogy néhány órára, kizökkenhetett, C.e., azaz a Crazyk előtti világába!)

Apropó Ica. Ica, tavaly volt Bözödön, akkoriban, járkált is a Portálon. Most is jött volna, de *likviditási* gondjai akadtak. Szerencsére *véletlenül* találtam pont annyi lejt, amennyi kellett, amikor reggel Vavival vásárolni mentünk. Így ez a cserfes, Istvánt imádó fiatal lány is velünk tarthatott. (Stohl Buci, már nem annyira örült a jelenlétének, különösen a kérdéseinek, de ez már egy későbbi történet)

Andi, Réka, Melinda, Stohl, és egy riporter, azaz, a várakozás órái

A taxi zötykölődött velünk a tó melletti „út nélküli” úton, élet jelét (ember, házak), alig láttuk. Olyan volt, mint egy film, egy Szerb Antal kisregény. Elhagytuk a vizet, és amikor már azt hittem, hogy megérkeztünk Nirvánába, vagy oda, ahol a párhuzamosak találkoznak, akkor egyszer csak kiderült, hogy megérkeztünk. *Hát, nem így képzeltem!* Jegyünkért, kaptunk egy karszalagot, és beléptem az *Álmom Kapuján*, elindultunk, felfele a lejtőn, felderíteni a terepet. Kétoldalt fagyí, főtt kukorica, lacikonyha asztallal, padokkal, egy helyszínen teknőben dagasztó pék, a már kész süteményeivel, két ötvenszemélyes közösségi sátor, elég komoly színpad, mindenféle elektromos herkentyűvel. Mindezt, a kétszáz méteres terep végén jobbra a színes sátrak foltjai tették vidámabbá, változatosabbá. Valamilyen, számomra kiderítetlen okból az egyik árus, műanyag fegyverekre, lézerkardokra, halálfejes pólókra, sapkára és hasonlókra specializálódott. Egy lélek nem vásárolt náluk. Ahhoz képest, hogy ez egy tábor, elég kihaltnak tűnt. *Ja még volt ott valaki, aki lógatta a lábát, Ő volt az ESŐ,* és bizony ezt a láblógatást annyira élvezte, hogy éjjel 12-ig, amíg el nem indultunk haza folytatta. Persze ezt, akkor még nem tudtunk, és izgultunk estig, sőt még a fellépés alatt is, mert időnként csúf fekete felhők ijesztgettek minket. Andi, és Réka miatt korábban jöttünk, de ők sms-eztek, hogy később érnek Bözödre. Amíg mi a városban a taxit szereztünk, Andi, a vigasztalanul ömlő esőben, a Bánffyhungyadi Vasútállomáson várakozott, kis táskájában, a nekünk hozott éjjeli főzött friss baracklekvárral, és István ajándékával. Azon töprengett, hogy Szeged után egy héttel, mi vonzza...? Miért veszi újra fel a hétmérföldes csizmáját, de hát *tudjuk Bolond az élet és ez a világ, Bolond lesz az is, aki benne jár. Ó, nem igaz*

Mondd el, ki a hibás,

Kitől változott meg ez a világ...Hát igen, Mágnes Mágus ereje nőttön nő. A helyzet egyre fokozódik! Mert bárhová megyünk, Ő ott áll az út végén, és mellette, és közben, és..

De vissza a táborba, benéztem az egyik nagy sátorba, ahol elől egy asztalnál három, káder típusú pali nagy komolyan, valami politikai témában egymást, finoman szólva, nem szerette. *Mintha Magyarországon lettem volna.*

Szomorú, és kiábrándító volt. Szerencsére, csak néhány fiatal üldögélt ott, unott arccal. Még csak 15.30. volt, és István csak este 8-kor érkezik. Mivel az eső is csepegni kezdett, fedett helyett kerestünk, és ezt, egy büféhez tartozó padnál meg is találtuk. Mire jóízűen megettük, a frissensülteket, éppen annyi idő volt, hogy *indulhattunk Stohl Bucit meghallgatni! Na, István, milyen helyekre jutok el általad. Itthon sose jutott eszembe volna, hogy...*, de most nagyon jó jött, hiszen lerövidítette, a várakozás óráit. Az előadásnak, elvileg 16 órakor kellett volna kezdődnie, Stohl időben meg is érkezett, de talán román időszámítás miatt, mégis csak ötkor vonult be, ügyvédjével és egy drogos orvossal, meg két kamerával. A sátor dugig volt, de mi öten (Vavival, Icával kiegészülve), már egész jó pozícióban üldögéltünk. Vavinak ez szívügye volt, mert I.e., tehát István előtti időkben Buci kedvelő volt, így nagyon szerette volna meghallgatni. Talán miatta kezdett később Buci, ki tudja? Vavival, még aznap újabb csodaféle történt. *Aki tavaly, a Lurdy Házba bevonzotta, megidézte Istvánt, azzal bizony, már minden megtörténhet!*

Miközben a sátorban várakoztunk az „RTL Sztárjára”, szóba elegyedtem, a mellettem ülő 18 év körüli párral, akik a Tábor lakói voltak. Érdeklődtem, milyen volt csütörtökön László Attila, ill. Norbi. A következőket mondták. Fiú: „Attila jó volt, de hamar vége lett, mert a szerződése csak ennyi számot engedélyezett”

Lány: „Norbi, nagy hangulatot csinált, kár, hogy nem nagyon van hangja”.

Arra a kérdésre, hogy sokan voltak-e, a kislány azt válaszolta, némi gondolkodás után, „hát *leginkább, csak innét a táborról*”, és újabb kérdés nélkül, MAGÁTÓL folytatta, hogy „*tavaly, amikor Itt volt Tabáni rengetegen voltunk, tele volt még a hegyoldal is, de hát Ő egészen MÁSZ!*” Miért?- kérdeztem, ártatlan szemekkel. „*Nagy hangja van!*” - vágott közbe a Fiú, „*meg valamiért szeretni kell!*” – egészítette ki a lány. (Nem voltam jelen, nem tudom így volt-e, de nekem ezeket az információkat adták)

Röviden, a Stohl sztori, az én erősen *szubjektív* szemüvegemen keresztül. Keresem, és kedvelem, a bármiben, akár főzésben stb. tehetséges embereket. Stohl az! Sokan nem tudják, de tényleg ma az egyik legjobb színészünk. Értelmes valaki, aki a mai kornak megfelelő módon, tudja pótolni, a régi TV legnagyobbjait. Szerintem, dohány, alkohol, talán egyéb szenvedélybeteg, de a *legnagyobb szenvedélye a munka!* ÖN-, és ha vezet, közveszélyes. Büntetés, amit kiszabtak rá, lényegesen durvább, mint amit valaha is kapott bárki hasonló cselekményért. A bíró is utalt rá, hogy példát akar statuálni. **Jogilag, nem visszaeső, előző balesetei, drogozása miatt, ezt Bözödön is, részletesen elmagyarázták.**

Élvezetes, vidám, szerintem nagyjából, őszinte előadást tartott *Magáról*, azután legalább félórán keresztül lehetett tőle kérdezni. Voltunk, kb. 100-an, de kérdések több mint felét, a Tabánisták tették fel, ebben különösen Ica, és Fulo jeleskedett. Stohl, magabiztosan állta rohamot, okosan, és jó humorérzéssel válaszolt a Vele kapcsolatos kérdésekre. A dolgot változatosabbá tette, hogy

időnként, az őt kísérő, heroinos feleségét már elvesztő, addiktológus orvos („drogász”), és az ügyvédje is, szellemesen közbeszólt. Nagyon jó *Stohl show*-t látunk. Egy úr a végén nyilvánosan meg is jegyezte, hogy Ő úgy jött ide, hogy, komoly börtönbüntetést kívánt volna, de Őt, András meggyőzte. *Na ez az!* Itt alig volt szó drogokról, azok hatásairól, Bűnügyekhez, nem értek, Stohlt, az életútja ellenére szeretem, mégis az a véleményem, hogy ez a beszélgetés sorozat elsősorban róla szól, és másodsorban is! Csak érintőlegesen esett szó, arról, hogy MIÉRT veszélyes a drog, még akkor is, ha valaki nem ül autóba. Aránytévesztést éreztem. A lényeg számunkra, azonban, most nem ez volt, hanem, hogy *az idő közben haladott sietve, és a Tó habjain, piroslott az este* A „show” közben, megérkezett Andi, és Réka férjével, kislányával, és a decemberben, stílszerűen, *István napján született*, immár nyolc hónapos szintén aranyos csemetéjével. Réka, egy olyan klassz csaj, hogy megérne egy külön misét. Egyelőre csak annyit, hogy nyolchónapos kisdede, már gyakorlott Istvánozó, hiszen **pocaklakóként**, többszörös határátlépőként, **15-ször, és amúgy már kétszer élvezhette** élőben a Mi Fiunkat, nem beszélve arról, hogy a kocsiban (9+8) hónapja, folyamatosan hallgatja! Ezennel, versenyt hirdettek, arra vonatkozólag, hogy melyek lesznek az első szavai. Ismerve a csecsemők lelkét is, én a „**NEM** lesz”-re szavazok. Persze, egy gyerek kiszámíthatatlan, lehet, hogy egyszer csak, a legrosszabb pillanatban majd megszólal, jó hangosan: ” *egyik cigi a másik után.!* ”

Végre, megismerkedhettünk személyesen is, a huncut és barna szemű *László Melindával*, és férjével, no meg ábrándos, és változatosság kedvéért óriási, kék színben tündöklő szemű, aranyos kicsi fiával is, aki már tapasztalt Bözöd járó, és persze rajongó (annak ellenére, hogy nem „koros, túlsúlyos, kócos..”).

Vavi könyvesboltját üzemeltető cég szponzorálja többek között, a Marosvásárhelyi Rádió magyar adását. Természetesen, a Rádió idén is képviseltette magát a háromnapos Tábor minden jelentős eseményén. A fiatal riporter, és felesége valószínű titkos István rajongók, hiszen a Hölgy, felismert minket, azonnal megjegyezte a férjének: „Itt vannak a Törzsrajongók is, láttam Őket a TV-ben!” (Annám, és a Többiek, elindultatok a világhír felé. Legyen nálatok, mindig szórólap, toll, ha valaki autogramot kérne!) *Sármási-Bocskai János*, a riporter, már tavaly is készített Istvánnal, egy hosszú beszélgetést zenei kiegészítésekkel, talán a legjobb színvonalút, ebben a műfajban. Ezt a műsort, az idei fellépés délutánján, a Rádióban megismételték. János, idén is készített riportot, Istvánnal, más szereplőkkel, zenei betétekkel (ez utóbbi, nem mindegyik fellépőre vonatkozik.) Engem is kérdezett, igyekeztem helytállni, ez talán többé, *kevésbé* sikerült. János, olyan kedves volt, hogy mindkét összeállítást elküldte nekem, MP3-ban, így Lina segítségével (amit külön köszönök), Ti is hallhatjátok. *Ajándékba kapott tőlem egy Gyönyörű szép lemezt.* (Ilyen általában van nálam, hátha szükség lesz rá. Elég sokat, másokkal együtt, különböző fellépéseken el is adtunk. Ha Platina lesz, majd százalékot kérünk.:))) A riporter, azóta írta, hogy *játsszák a marosvásárhelyi rádióban.*

ŐRÜLTEK VAGYTOK, de SZERETLEK Titeket! (István énekelve, ülvé, állva, somolyogva...)

Kezdtünk lassan a színpadhoz sorakozni, hiszen, már csak egy jó óra és...

Mint **I. K.**, azaz István kíséreknek, fő tevékenységünk, az információadás, beszélgetés mellett, már nem először, a komor esőfelhők elűzése volt.

Különböző irányokból érkező Csapatunk tagjai, tehát a célszalaghoz érkeztek. De hol van a Főszereplő? Andi, Réka és Picurija megtalálták a legjobb Lesikéző Állást, A rendezetlen, kissé elhanyagolt, és poros bejárathoz begördült feltűnés nélkül, egy fekete tucat autó. Kiszáll belőle, a sofőr, és kikászálódik belőle egy jólismert testtartású fiatalember, farmerben, pólóban. (láttam, én már X-t, Y-t óriási „kabátban” érkezni. Azt mondanám, hogy ez a ”kabát” és hozzá a „nagy mellény” rájuk égett, ha nem tapasztalnám, hogy bizony a színpadon, leesnek, hiányoznak róluk ezek a „ruhadarabok”, és ott állnak „pucéron”, esetleg modorosságba öltözve! A színpadon, Tehetség, Hang, Egyéniség, Hitelesség, Természetesség, Alázat, Humor., néha kis karizmával felturbóztatva, kellene). Alig száll ki a fiatalember a kocsiból, azonnal körbeveszik az aláírás kérők, a gratulálók, akik, csak kezet akarnak vele fogni, akik a karját simogatnák....Tehát, *mások is várták, lesték már a kapuban.*

István, hiszen Ő az, olyan CSODÁLKOZÓ szemmel néz körül, mintha, mindez életében először történt volna. Ilyenkor nem érzékeli az időt, issza a szavakat, figyeli az arcokat, és nagy türelemmel, ad aláírást vált néhány szót, városi potentáttal, sánta egyszerű idős asszonnyal, apró gyerekekkel. Javítok, a gyerek, azért mindig nagyobb figyelmet kap, mint a fontos ember. Nem biztos, hogy ez hasznos, de tény! Talán, ezért IS szeretjük, és követjük, amikor tehetjük.

Andiék, nem zavarnak ebbe a képbe, nekik egyelőre elég, hogy látják, ezt a *szívből jövő Fogadtatást.*

Közben mi a színpadnál, tapasztaljuk, hogy gyülekezik mögöttük a nép. Érkeznek az autók, később a dedikálásnál kiderült, bizony idén is, jöttek rajtunk kívül is messzi földről emberek, hiába, nem csak mi érezzük úgy, majd két éve, a *Hang, ami HÍV.....* Lassan telnek mögöttünk is a sorok, és nemcsak fiatalok a Táborból.

Mire két srác felkonferálja Istvánt, megemlítve, hogy a tavalyi nagy siker után természetes, hogy idén is meghívták, egyben gratulálnak is neki, az azóta elért újabb sikerekért, *mint minden fellépésénél szokásos, megtelik mögöttünk a tér,* a sörös padosok, egyelőre, még a sört választják, de oldalról, azért lesikéznak.

Kezében a szokásos flakonnal, már színpadon István, kicsit igazgatja kontroll szekrényt, majd, beénekel egy részletet a Gyönyörű szépből. Most már nem sokat kell várni, és valóban kezdődik....

Jönnek a dalok egymásután, ráadással együtt, 10. *Gyönyörű szép, Repülj hát, Bohemian, Fényév, Te vagy a minden, Crazy, Olcsó vigasz, Nem lesz már.*

Óriási tapsok, *ováció* hatására, következik, a *Ments meg*, mint majdnem mindig, csodálatosan. Azt mondanám, hogy az Évtized Dala, de nem az, mert nem hasonlítható egy táncdalhoz. Ez egy Ima, egy Fohász, egy gyönyörű Költemény, igényes zenével, néha majdnem földöntúli Hanggal, ami az Ég felé tör, miközben szívszakadást okoz. A vissza, vissza ütemes ismétlésére, *a capella* a *Hazám*, következik, aminek a végét, több mint 8 másodpercig tartja ki, és úgy érzed, hogy tulajdonképpen, csak azért hagyja abba, hogy a Hooligansék elkezdhesék a műsorukat!

Sajnos, *szervezetlenség*, *lelketlenség*, talán pofátlanság is előfordult menetközben. A műsor első harmadában, István mögött, többször is megjelennek a színpadon, a H. zenekar roadjai, és ide-oda pakolják az erősítőket. A Fényév alatt, miközben a Mi Fiunk, szokás szerint alfában, mögöttem, egy borgőzös hang félhangosan mond valamit románul. Hamarosan kiderül, hogy azt kéri, álljunk arrébb Andival, mert ők, éppen MOST, a lábunk alatt kábeleket húzogatnak, és ezt meg is teszik. Eszembe jut Sinkovits Imre, aki Madách Mózesé közben megállt, rendreutasította, a hangoskodó diákokat. Remélem, István nem vette észre ezt az orcátlanságot, hiszen a Columbus hajón, se tudatosult benne, hogy a Bohemian éneklése közben megmozdult alatta, a hajó.

Mindenesetre jól bokán rúgtam az illetőt! A zenekar technikusainak, meg szerencsájuk volt, hogy a fellépés utáni események elsodortak, mert ők is megemlegették volna, hogy belezavartak a műsorba. A valóságban is megértették volna, mit jelent az, hogy *Repülj a csillagokba.. vagy legalább láss csillagokat!!!* Szégyen, hogy ennyire nem törődnek a másikkal. Talán fel sem fogják, hogy az a másik, *nem ledarálja* ezt a bulit, hanem megtisztelve hallgatóit valóban *egy darabot ott hagy mindenhol a szívéből...*

Réka nagyobbik kislánya is nagyon élvezi az Istvánozást, a gyors számoknál *apukája nyakában ugrál, énekel*, hadonászik. A sörös padokról is felállnak, a zengő érces, vagy simogató hang, az ütemes dallamok hatására *több pár táncolni* kezd. Ica is kiélvez minden percet, lengeti a fehér sálát, incselkedik Istvánnal a Nem lesz már alatt. *István, többször is szája szélén kis mosollyal, végigpásztazza az ismerős arcokat.* A frász jön rám, mikor a Vigasz közben egészen a színpad elejéig jön, talán le akar ugorni, de a mikrofon zsinór nem engedi. Ott szambázott két konnektor sor, és a kábelek között. Mévikével figyelmeztettük az áramütés veszélyre, na akkor végre odébb ment. A Ments meg végén a „szférák” zenéje, szépségesen, és valószínűtlenül kanyarodott, a Tó fölött, az ég felé. Nekem aznap, a szívszorítóan előadott Hazámnál is jobban tetszett. Ennek talán az is az oka, hogy a táborozó fiatalok egy része nem értette, érezte meg, hogy lelkileg is neki kell készülnie Istvánnak az acapella előadáshoz. (a hang, az érzelem „előkereséséhez”) Ehhez 10-20 másodperc is szükséges. Néhányan susmorognak mellettem, a Dal harmadánál, egyszer csak, a HANG eltalálja szívüket és elhallgatnak. Ez itt az én Hazááááááááááááááám! - zeng Erdélyben egy tiszta hang. *István ismét ünnepet varázsolt itt Bözödön*, bár

most nem voltak több ezren, mint tavaly (hiszen kutyavásár is csak egyszer volt Budán, és hálaisten múlt év óta István gyakori vendég a határon túl, és nemsokára ismét a közelbe, Kibédre látogat), de a *tapsoló, csápoló tömeg létszáma, legalább tízszerese a tábor lakóinak!*

Egyszer csak vége. Fellélegzünk, sikeresen üztük el nem először, ma is, mi, vagy István, az esőt hozó fekete fellegeket. *Egyszerre teli és üres a szívem.* Az előbbi ellentmondást, csak az érti, még inkább érzi, aki időnként eljuthat István fellépéseire, koncertjeire.

A dedikálás, az egyik közösségi sátorban lesz. A sátor előtt gyülekezik a nép, és persze megjelennek a biztonsági őrök. Szemfüles Fulókánk, azonban a sötétben sátor hátsó oldalához lopakodik, és ott fellebbenti, nem a fátylat, hanem a vásznat. A sátor, egyelőre még üres, csak oldalt található néhány pad, és elől Istvánnak előkészítve egy asztal, víz és szék. Hívtuk Andiékát, és hamarosan Melinda családjával kiegészülve *ott ül, teljes Csapatunk, mint a madarak a póznán, üldögél az üres sátorban.* Egyszer csak megjelenik egy fiatal biztonsági őr, de pillanatok alatt megérti a helyzetet, (messzi földről jövő rajongók vagyunk), és megengedi, hogy ott maradjunk. Mi megígérjük, és természetesen be is tartjuk, hogy nem zavarjuk a dedikálás hosszú folyamatát. Most nyílik alkalom *László Melindával* egy kicsit beszélgetni. Ők a közelben laknak, fiacskája, még mindig nagy rajongó, és elhozták Istvánnak ajándékba, a tavaly készült rajzát a Fényévről (Hőlégballon, István... A Portálon is többször szerepelt ez a szeretetet sugárzó kép) Közben, Melindával megbeszéljük, hogy Kibédén, Ő lesz a Portálunk kihelyezett helyi tudósítója, fehér kendővel, fényképezőgéppel. Ezt később Istvánban is tudatosítottam. (Andi, Réka is készül, de hát messze van..gyerekek,..)

Érkezik István, és a rá várakozók hada. *Legalább egy óráig tart a már jól ismert procedura. Az érdeklődő tekintet, az odafordulás, -hajlás, a beszélgető társhoz,* ismétlem, TÁRSHOZ. Fényképek, puszik, aláírások, (tavalyi fotókat, újra) ajándékok. Szada után, ismét megfigyelem, hogy FIÚK, férfiak, feltűnően nagy számban jönnek. Talán, majdnem a fele hímnemű volt azoknak, akik a kinti zenekar helyett, Istvánt választották. Kikukucskálva, tapasztalom, hogy a Hooligans nagy rutinnal ad közben kint bele apait, anyait, fényorgonát, hangerőt, tapsolj, tapsolj, ordítják... Az egész, bocsánat, az én fülemben óriási, tagolatlan nagy zajjá egyesül. Erre a kakofóniára, a fiatal táborlakók ellenére, kevesebben kíváncsiak, mint István hangjára, habitusára : *Soha nem kérem, hogy formáld át, ami másként él benned....*

Két év alatt, hányszor, kanyarítja oda nevét, és még mindig milyen egyénien már-már művészien ír. Hány, és hány embert látott, hánnyal beszélt, és most tapasztaljuk nagyon sokat meg is jegyez. Figyel, fontos vagy számára, most majd két év után is. *Egy porszemben a világot ..Óriási Tehetségével,* emberi esendőségeivel együtt, UNIKUM, *Érték,* ebben a mai rohanó világban. Nézve a figyelő, érzelem gazdagságot sugárzó szemeit, most először gondolom, milyen élményt lehetett volna őt tanítani. A diákokkal együtt mennyit tanulhattunk volna tőle! Mint ahogy

sokat tanultam a kerekesszékestől, az öttusa bajnoktól, az írótól, a grafikustól, a balett táncosnak készültől, az operaénekestől. Gazdagodhattam, gazdagodhattunk általuk. István koncentrált figyelme, aprólékossága, a részletek iránti fogékonysága, alkalmassá teszi arra IS, hogy természettudományos tapasztalatokat szerezzen, ilyen kísérleteket elemezzen. Az egyik legjobb, ebben a műfajban, egy olyan tanítványom volt, akiből színésznő lett! Ő mindent, meglátott, észrevett, és még élvezte is! István szerencséd volt, elkerültél, mint tanárt és így nem kértelek, hogy *énekelj el, hogyan mozog* egy szabadon eső test, elkerülted, a cicád megfigyelését, a színekről tartott képes kiselőadást, ... és minimum jó (4) érdemjegyet, ezekből a tantárgyakból.

Gyakori, hogy egész család jön fényképezkedni, beszélgetni. Néhány Gyönyörű szép lemez is elfogy. Szóba elegyedek egy harmincas hölgygel, aki Székelyudvarhelyről érkezett, hogy a Kedvencünket élőben lássa, végre meghallgassa. László A-t is szereti, hiszen földije, azaz székelyudvarhelyi. Ő egészen más, mondja, Ő még *csak egy gyerek* „Ki tudja mi lesz belőle?” Lassan sorra kerülünk. Melinda és kicsi fia, percekig beszélget Istvánnal, aki hosszasan mély figyelemmel nézegeti rajzot. Rékával, mint régi kedves ismerősével komolyan tárgyal, kíváncsian kagylóznék, de végül győz bennem a jó modor. Éppen István mellett állok, amikor velünk szemben **Vavi következik. István ránéz „Téged már ismerlek”- mondja” Barátosném, már ekkor, szemlátomást olvadni kezd. István néhány másodpercig, még szokásos mély figyelmével fürkészi, Vavi piruló, melegséget sugárzó barna szemét, arcát, „ a LURDY HÁZBAN”!- szólal meg végül. Most nem csak Vavi képed el, hanem kis Csapatunk minden tagja is. Barátnőm, mint tavaly a Lurdy Házban a szemének, most a fülének nem hisz!**

Ez nem lehet igaz! Mi mindenre emlékszik ez a Fiú! Vavi hozzám fordul, „Biztos Te mondtad meg neki!”. Válaszolnék, szabadkoznék, hogy nem így volt, de István azonnal veszi a lapot, „Persze, az előbb beszélünk meg!!”- somolyog. (Szóval, repülés, fellépés, dedikációk után fáradtan is, szinte nulla reakcióidővel jó humorérzéssel riposztol)

Azért, látszik, Ő is örül, hogy „telitalálata volt”! Vavi, még többször komolyan megesketett aznap este, hogy tényleg nem én árultam el Istvánnak, hogy ki Ő. (Az is lehet, hogy még most is kételkedik!)

Nem akarom Kedvencünk, nimbuszát rombolni, de talán azért IS emlékszik, mert erről, a számára is, szintén meglepő találkozásról készült fotók, benne vannak a tavalyi Ninges, és a Portálos, István napi albumokba, egyikben, az ezzel kapcsolatos bökversem is. Szerintem, többször megnézegette, megnézegeti ezeket a Szeretet Albumokat. A sátorban, most már csak MI vagyunk, és ebben a MI-ben István is beleértendő. *Egy idegen, aki belesne a sátorban, egy beszélgető, nevetgélő baráti társaságot látna.* Egyetlen érdekesség, hogy egymás fülébe ordítanak, hogy a külső elviselhetetlen zaj ellenére meghallják egymás szavát. Van ott egy „hivatalos” fiatalember, övele érkezett István Marosvásárhelyről. Igyekszik pótolni Petit, figyelmes, mindig ott van, ha vízre, lemezre van szükség, elveszi, majd mikor kell, visszaadja a kabátot. Mikor úgy látja, és jól látja, hogy István már fáradt, noszogatja, hogy

menjenek már. Fulókánknak, ez bizony nem tetszik! Hogy oldjam az ellentéteket, elkezdem a „marosvásárhelyi” fiúval beszélgetni. Pillanatok alatt kiderül, hogy, nem helybeli, hanem Pestről jött, nagyon kedveli, elismeri a Fiunkat. Számomra nagyon furcsa, bár igaz, hogy egy húszegynéhány éves fiatalember *így fogalmazzon* Istvánról:

„Nagyon intelligens fiú!” Hamarosan kiderül, hogy Janicsák Veca testvére. Elcsodálkozik, mikor mondom, hogy hallottam Vecát, KOLOZSVÁRON, és hogy neki, és Istvánnak volt ott, igazi sikere. Kicsit beszélünk Vecáról, hogy Ő mint családtag, és én mint közönség, hogyan látom a testvérét. Közben figyelem az arcát, MOST esik le igazán neki, hogy *Istvánt, mennyien szeretik, követik, akár határon túlra is. Hasonlót láttam a Főnixeseken, a Corvinban, amikor felálltunk, és úgy tapsoltunk, Ők sem gondolták volna, hogy ENNYIRE szeretik, szeretjük Őt.* Nemcsak belátja, hanem meg is érzi, hogy nem kell tőlünk védeni Istvánt. Felfogja, hogy *ez nem a megszokott jövő-menő rajongás, hanem valami több, egészen más is.* Közben Fuló sugdos valamit István fülébe, nevetgélnek, Ők mindig nagyon jól megértik egymást. Fuló ezen felbátorodva, felteszi a szegedi, meg nem válaszolt, levegőben lógó kérdést. *Ebben az oldott légkörben, érkezik, a lényegre törő, tömör, iróniát sem nélkülöző válasz:* **ŐRÜLTEK**

VAGYTOK, de SZERETLEK Titeket!

Még nevetve, mégis félig komolyan hozzászeli, valahogy így **„Ezt, most jól tegyétek el, el, mert többet NEM ismétlem!”** Szerintem igaza van, annyiszor kifejezte, tekintetével, mosolyával, a fellépéseken, interjúiban, TV-ben, hogy *köszöni, és fontosak vagyunk neki. Nemcsak szavakban, hanem tettekben is bizonyította, a decemberi meghívással, ahol a „pincérünk” is volt, és még inkább a szegedi találkozóra való KOMOLY rákészüléssel, amikor csak nekünk, többet, MÁST adott a művészetéből, magából, ráadásként, egy jó nagy karéjt a Szívéből!*

Végül, Mévi, Andi, akik, szokásuk szerint szerényen várakoznak a sorukra, mint régi jó ismerősök, váltanak néhány szót Istvánnal. Andi, többek között ad neki neki egy tavalyi, az érmihályfalvai fellépéséről szóló cikket. István nézi, nézi, egyszerre csak felcsillan a tekintete, szinte látszik, hogy a szeme előtt újra lejátszódik, a másfélévvel ezelőtti esemény, a sok ernyő, alatta a végeláthatatlan tömeg, az eső, és az óriási szeretet, ahogy először fogadták a határon túl, ahol először érezhette, hogy ő, Ő Fiúk is! Fulóka, még átadja a finom sütijét, hadd dicsekedjek, az én dobozomban, amit azután a tűzoltós koncerten kapok vissza. a szegedi „opti salátás” dobozommal együtt. Ezen, madár és István látta dobozokra, lehet licitálni! Még maradnánk hajnalig, de maradék józan eszünket, és István ajándékait, összeszedve, átadjuk neki, és többször elbúcsúzva, puszik kíséretében elengedjük.

Mire tele élményekkel kilépünk a sátorból, a Hooligansék lassan befejezik, és az ESŐ látva, hogy István eltűnt az autójába, zuhogni kezd. Már, a mi buszunk is megérkezett, beszállunk.

„Duetteléseink” Andival amit, a szuperanya „légalvása” követ.

A buszban Andi mellett ülök, Andi kérdezi, milyen volt Kisköre. Válaszolok, két mondatot,- látom, Andi alszik. Elhallgatok, Andi felriad, tudom, miről volt szó, és elismétli, az utolsó szavaimat. Újra kérdez, most már az első mondatnál alszik. Nem adja fel, ismét próbálkozik, egy szó, és már durmol.

Haza zötykölődünk, szerencsére, a busz megáll Vavi lakása közelében is.

Még felidézzük az eseményeket, nevetünk, bejelentkezünk a Portálra, újra megnézzük *István „üvegszemét” Pécsett, mert Istvánból, sosem elég!*

Eszünk a csorba levesből, a muszakából. Andi, Vavi hálótársa lesz a francia ágyon. Ilyet még SOHA nem láttam, a végletekig kimerült fiatal anya, a blogoló, bájos barátságosnék Váradról, FERDÉN, FÉLIG MÉG A LEVEGŐBEN, lefekvés közben, MÁR ALSZIK!!! Lassan nyugovóra térünk, van még vagy két óra, tiszta alvásidőnk.(Andi blogírósos lelkesedéséhez hasonló, színvonalon mindent beleadva neveli két különlegesen jól sikerült gyereket. Evetkén, Zalánon, meg is látszik ez a törődés, csak hát háztartással, munkával, Zolival, Istvánozással mindez, emberfeletti energia!)

Vavink persze, mint jó háziasszony utoljára fekszik, elsőnek kel. Andi még alszik. Amikor felébred, mondom neki: *„Na, Te se tudod, mi történt Veled éjszaka, kivel aludtál”*. Jókat szórakozunk, pakolás taxi, és megyünk, az állomásra. Csak azért nem könnyes a búcsú, hiszen Vavink is jön Pestre, most nem a Lurdy házba, hanem az István cukrászdában találkozunk,- hátha....

A vonaton, *Andival sikeresen mutatjuk be Méviéknak a duettelésünket*

Andi Váradon leszáll, marad a Szepsi Örült Trió, eszegetünk Vavi padlizsánkréméből, nevetgélünk, Istvánt hallgatunk, nézünk, és tervezzük, Verebet, Dunaföldvárt.....

Hipp, hopp, már meg is érkeztünk a Keletibe, a Való Világba, pedig, még végére se értünk a témánknak!

Istvános utószó, a „vizes” Bözödi Templomtorony kapcsán

Röviden, a Tó története (ld. Vibo, közben elküldött pps-ét), a 80-as években, Ceausescu egyik utolsó, örült, és végtelenül embertelen, és LÉLEKROMBOLÓ ötlete folytán, felduzzasztották a helyi patakot, és elárasztották, az ezeréves falut.

A víz, a Tó alatt, alussza örök álmát minden, a házak, az iskola, a kis bolt, a temető, és a templom.... Ma a halott falu fölött, fürdenek, csónakáznak. A csendet, nyáron, egy disco, egy tábor fiataljainak zsivaja töri meg. ITT jelenik

meg, immár másodszor, egy fiatalember zengő susogó néha szívszakadást okozó varázslatos hangjával. Létével, művészetével bizonyítja, hogy a LELKET ÉPÍTENI is lehet!

És ehhez még, hatalom se kell!

A templom egy része, néha csak a torony, az időjárástól függően kiemelkedik a vízből. A nagy tóban, a kis templom, szilárdan áll. Nem lehet, nem észrevenni, az arra járókban, gondolatokat, érzelmeket ébreszt.

Így van István is, nem lehet, nem észrevenni, mert kiemelkedik, a „széljárástól” függően, van hogy csak a „tornya”, Tehetsége „látszik”, van hogy, majd mindenki Őt csodálja.

Gondolatokat, érzelmeket ébreszt, sokakban szeretetet indukál.

Szubjektív, de *nekem, jobban tetszik, amikor „csak” a torony látszik, mert titkokat rejt, és kíváncsivá tesz, mi lehet még alul, ott a mélyben?* Filmzene, édes bús, vagy falakat áttörő rock számok, szimfónia, költemények, festmények, sokáig fennmaradó örökzöld dalok...? Újabb egyedi, hangigélmények, érces zengések, mikrofonba lehelések, sóhajok?

Bárhogy is van, **Mi megyünk TORONYIRÁNT!**

Megjegyzés A félreértések elkerülése végett, Vavi a barátnőm, a Lurdy Ház, óta, ahova beidézte (tük), vonzotta Istvánt, különleges kötelékben vagyunk.

Az előbbieket miatt, mertem úgy írni róla, az ő engedélyével, ahogy megtettem
Köszönjük, Vavi, a gondoskodást, hogy kibírtál bennünket, a mosolyod, a szeretetedet, a közös fagyizást (Szerivel kiegészülve) az István Cukrászdában, egy szóval MINDENT!

Köszönöm, annak, aki elolvasta, **de megértem** azt is, aki menetközben **feladta**.
Bevallom, hasonló esetben, én a második csoportba tartoznék.